

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
 Παρασκευή 27 Μαΐου 1938
 Χρονιά 7η - Αριθμ. Φύλλου 308
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
 *Αντικρυ στην Εθνική Τράπεζα.
 ΜΥΤΙΑΗΝΗ - ΑΡ. ΤΗΛ. 4-75

ΛΕΣΒΙΑΚΗ «ΣΑΤΙΡΙΚΗ - ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ» ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Γόρω στη Λεσδιακή Βδομάδα

'Αγγελική!

Τοῦ μονίμου συνεργάτου μας κ. ΝΙΚ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄναχωρεῖ σήμερα στὴν Ἀθήνα διὰ τοῦ παμπορίου ἡ εὐγενεστάτη Κυρία Ἀγγελικὴ Χατζημιάληνα, κοινῶς Χατζημιάλη, ἡ δεδαιμονισμένη αὐτὴ γυνή, ἣτις παίζε ἐπὶ τῶν δαχτυλλίων τῆς τὴν Λαϊκὴν Τέχνην τοῖ ξέρε περί ταύτης ὅσα δὲν ξέρουσι οὐλλί τοῖ ἀπαξάπαντες οἱ Ρωμαῖοι μαζουμέννι, σουφοῖ τε καὶ μή.

Ἡ Κυρὰ Ἀγγελικὴ ἐπιστρέφει οἰκαδε ἀφοῦ γύρω ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα τρικλάδιον τοῦ νισί μας, ξιποδαριάσασα ἐκ τῆς δουλιᾶς τὴν ἀκολουθίαν τῆς, σάνκιμ ἀρχιτεκτόνι, ζγουράφ, πατσαβουρουγράφ, λαουγράφ, Κυρίς τς Παρουχῆς τοῖ πρώτου-κρώτων τοῦν ἀντρατς, τὸ ἠρωϊκὸν κὴ μαρτυρικὸν τοῦτο θῦμα τῆς «Λαϊκῆς Τέχνης», ποῦ ἐχί ζιβγαρισ μετ' αὐτῆς οὐλλί τν Ἰλλάδα πολλάκις, οὐλα τὰ Βαλκάνια τσ' οὐλλί τν Ἰβρώπ, ξαραχιάζων μουσεῖα, λαϊκὰ σπίτια, τοῖ μαγαζέλια.

Τί γύριβγι ἐνταῦθα ἡ τρομερὰ αὐτὴ γυνή, ἡ γυνή-καταιγίς, ἡ γυνή-θύελλα, ἡ γυνή-σίφνας, ἡ γυνή ποῦ ἔχει μίαν καρδίαν Ἰσαμὶ βὸν μεγάλην καὶ περικλείει ἐντὸς αὐτῆς τόσην ἀγάπην διὰ τὴν Λαϊκὴν Τέχνην ὥστε νὰ πουρπατεῖ μισόνιχτα μὲς τὰ χουριά, πεπεινασμένη καὶ νενυστασμένη μπεινοβγαίνουσα εἰς τὰ φτωχόσπιτα, καὶ μελετῶσα ταῦτα ἀπὸ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ νταμιῦν μέχρι τοῦ δώματος καὶ τοῦ θόλου καὶ σκιτσάρουσα καὶ ζωγραφίζουσα καὶ φωτογραφουσα καὶ σπουδάζουσα ἀπαξάπαντα τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ σκευῆ καὶ τὰ ἐργαλεῖα καὶ δλατὰ ὑπάρχοντα ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀμ τὸ κριτσέλιον καὶ τὸ παράντιον τς οὐξόπουρτας Ἰσαμὶ τὰ μσάνταρα καὶ τὸ νταβῦνιον τοῦ σπιτιῦ; Τί γύριβγι; Οὐδὲν διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Καὶ πλοῦτον γὰρ ἔχει καὶ δόξαν πολλὴν μέχρι μπουκτίσεως, ἑλληνιστικὸν κόρου, ὥστε νὰ ἔχει ξεπεράσει τὰ αἰώνια καὶ πατροπαράδοτα ταῦτα κίνητρα τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος. Ἐμ τότε τί γύριβγι; Ὅ,τ γυρέβγι παντοῦ ποῦ γυρίζε ἐκ νεότητος τῆς. Νὰ σώσ τὴν ὠραίαν λαϊκὴν παράδουσα εἰς τὴν Τέχνην ἀπὸ τοὺς ρυπαροὺς ὄνυχας τῆς «Φιλοκάλλου Πηνελόπης» τοῖ νὰ τὴν βάλι μὲς τ' ζουγὴ μας μουρφιὰ τῶν ὀμματιῶν μας καὶ χουζούριον τῶν βεβασανισμένων κορμιῶν μας. Τοῦτο ἔπραξε διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, κτίσασα τὸ ὑπερκαλον ὀσπίτιόν τῆς εἰς τὴν πλάκαν τς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον ζηλεύουσι καὶ μιμοῦνται νῦν ἀγάλλια-ἀγάλλια οἱ Νεοῆλληνες, οὐδεὶς δὲ ξένους περιηγητῆς ἢ ταξιδιωτῆς πικρῶ ἀμ τν Ἀθήνα χωρὶς νὰ πῶ νὰ τοῦ δεῖ τοῖ νὰ τοῦ θαμᾶξ καὶ πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως εἰστί.

Ταύτην τὴν ὠραίαν λόξαν, ὡς τὴν νομίζουσι οἱ ἀφελεῖς καὶ ἀδαεῖς καὶ ἀνόητοι, τῆς Ἀγγελικῆς ἐκμεταλλεῦμενοι οἱ ἐν Ἀθήναις μαλαγάναι Λέσβιοι τῆς «Ἐνώσεως τῶν Λεσβίων» καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἰπιτροπῆς τῆς ἀναλαβούσης τὴν ὀργάνωσιν τῆς Λεσβιακῆς Βδομάδας τὴν καταφέραν τοῖ τὴν βάλαν μὲς τν Ἰπιτροπῆ τοῖ τὴν ἐποίησαν ψχὴ ταύτης καὶ δικτατόρισαν τοῦ διακοσμητικοῦ καὶ λαογραφικοῦ μέρους τῆς Ἐκθέσεως τοῖ τς ἔβαλεν νέφτιον τσι πλαλεῖ νυχθημερὸν τοῖ θὰ κἀνι μίαν Ἐκθισ ποῦ δὲν τν εἶδι εἰσέτι ἢ κόσμους τσ' ἢ ντουνιας τοῖ θὰ βγάλι νάμιον ἢ Μυτιλήνι στὴν Γῆς τοῖ στν Οἰκουμέννι.

Ἄν θελήσει τις νὰ πριγρᾶψ τί τοῖ τί ἔκανι ἐπὶ τῆς νήσου μας ἢ Ἀγγελικὴ κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν τῆς ἀκολουθίας τῆς, ποῦ χουροῦσιν πουτὲς μὲς τὸ πατσαβουρίδιον! Τσ Ἰσαμὶ πάπλουμα νὰ ἦτο μέγας ὁ «Τρίβολος» πάλι δὲ θὰ τᾶπιρνι. Φτάνι νὰ σᾶς πῶ ποὺς δὲν ἀφίτσι σπίτιον ἐνδιαφέρον ποῦ νὰ μὴν τοῦ σπουδάσ καὶ σεντούκιον καὶ ντουλάπιον καὶ ἀμπαρέλιον ποῦ νὰ μὴν τ' ἀνοιξ καθ' ἀπασαν τὴν νήσον γυρέβουσα καὶ διαλέγουσα λεσβιακὰ τσιντήματα, φασές, φουρισιές, μόμπιλα, καρπέτις, τρουβάδις, ρουδάνια, ἀνέμις, πνακουτές, πιάτα, κμάρια, τσιρβούλια, σαμάρια, καρικλέλια, τσόκαρα, καπνοδέτας, τσιμπέρια, μιντριλίκια, μαξιλάρια, μαχαίρια, παπλώματα, καπνουσακούλις, λιγκέρια, σκάφισ, βτίνις, τσ' ὀ,τ βάλι ἢ νοῦς τσ' ἢ λουγισμός σας. Ὅ,τ δμουρφου εἶχι πᾶς οὔλου τοῦ νισί, τοῦ ξιτρύπουσι τοῖ τοῦ κατέγραψι, τοῖ τοῦ φουτουγράφι τοῖ τοῦ ζγουράφσι, τοῖ θὰ τὰ στουλις μὲς τοῦ Ζάππειου καθ' ὄν φιλόκαλον καὶ μερακλίδικον τρόπον μόνη αὐτὴ γνωρίζει, ὄπερ οὐτῶ θὰ μεταβληθεῖ εἰς νήσον τῆς Σαπφοῦς μὶ πᾶν ὀ,τ βγᾶξ ἢ γῆτς ἢ γι ἰβλουγημέννι τσ' ἢ νοῦς τσ' ἢ καρδιά, τοῖ τὰ χιρέλια τ' κόξιμ, ἀμ τοῦ λαδέλιον Ἰσαμὶ τὸ σαμάριον καὶ τὸ τραγούδιον καὶ τὴν «Ζωὴν ἐν τάφῳ». Ἀγναντινίζμι, ἦγον καταλάβατι;

Θὰ μπαίνουσι μὲς τν Ἐκθισ οἱ ξέννι, Ἐλλήνές τε καὶ μή, καὶ θὰν ἀπομένουσι μ' ἀνοιχτὸ στόμα μπρουστὰ στὰ πλοῦτια τοῖ τς μουρφιές τς Μυτιλήνης, τῆς ὀποίας τὰς χάρας ἀγνοεῖ ἢ κόσμους —τίλιγια ἦθιλι νὰ τς μᾶθ ἀφοῦ τσμούμισιν τόσα ἔτη — καθᾶπερ ἀγνοοῦσιν οἱ πολλοὶ καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξίν τῆς, τοῖ μὶ τοῦ δίσουσιν, διότι δὲν εἶνι μῆδ' Ἰσαμὶ μγιόχισμα ἐπὶ τοῦ γηίνου χάρτου τσ' ἄς τὴν θαρροῦμι ἡμεῖς τοῦν ἀφαλὸ τς Γῆς.

Ἄμ τ Λισβιακὴ Βδομάδα δ-

**Ἡ Μόδα στὸ Παρίσι
Τὰ μαγιό**

Τῆς κ. Em. Riguidi

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὅλες οἱ συναδέρφισες ὄλων τῶν ἐντύπων τοῦ μισοῦ μας πλανήτη γράφουσι τὸ ἐτήσιο ἄρθρο τους γιὰ τὰ μαγιό. Φυσικὸ κ' οἱ ἀναγνώστρες τοῦ «Τρίβολου» νὰ περιμένουν τὴ συμβολὴ ἢ μᾶλλον τὴ συμβουλή — ὅπως θᾶλεγε κ' ὁ φίλος μου καθηγητῆς κ. Σωτηράκης—τῆς στήλης μου. Διότι ἡ ἐκλογὴ τοῦ μαγιό δὲν εἶνε εὐκόλη δουλιὰ. Εἶνε τὸ πιδ δύσκολο ροῦχο. Ξεσκεπάζει τὰ πάντα καὶ δὲ συγχωρεῖ καμμιά σωματικὴ ἀτέλεια. Τὸ δύσκολο εἶνε πὼς εἶνε ὑποχρεωμένη ἢ κάθε μιά νὰ διαλέξει τὸ μαγιό ποῦ τῆς πᾶει μόνη τῆς. Κανένας δὲν μπορεῖ ἢ ἀκριβέστερα δὲ θέλει νὰ τὴ βοηθήσει. Θὰ εἶτανε ματαιοπονία νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τοῦ συζύγου τῆς. Αὐτὸς θὰ ρίξει μιά βιαστικὴ καὶ βαρετὴ ματιὰ λέγοντας: «Ναί, εἶνε πάρα πολὺ καλὸ». Ἄν πάλι ρωτήσετε τὸ φίλο σας, διότι δὲ θέλει νὰ λυπήσῃ διόλου τὴν ἀγαπημένην του, θὰ ἀπαντήσῃ μὲ εὐγένεια πὼς βρῖσκει πολὺ καλὴ τὴν ἐκλογὴν σας. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ σᾶς πῆ πὼς παρετήρησε τώρα μόλις στραβὸ τὸν ἕνα γοφὸ, φουσκωτὴ τὴν κοιλιά ἢ πλατὺ τὸ πίσω μέρος τῆς κοιλιάς.

Ἐνας τρόπος μονάχα ὑπάρχει κάπως ἀσφαλῆς. Πρὶν νὰ ἐμφανισθεῖτε μὲ τὸ μαγιό συμβουλευθεῖτε τὴν καλλίτερή σας φιλενάδα. Ἐὰν (Ἡ συνέχεια στὴ 2η σελίδα)

μους τσ ὄστια, ποῦ θὰ μᾶς ξέρ τοῖ θὰ μᾶς θαμᾶξ τοῖ θὰ μᾶς ἀγαπᾶ ἀπαξάπας ἢ κόσμους, τοῖ μᾶς τοῖ τὰ πλοῦτια μας τοῖ τς μουρφιές μας τοῖ τὰ μυαλά μας, θὰ καμαρώνωμεν ὥσπερ γύφτικα σκιπάρνια βλέποντες τοὺς ἡμετέρους μὲ ἢ-μεγάλον καὶ τοὺς ξένους περιηγητὰς νὰ ξεμπαρκάρωσιν στὸν κουμερκάκιον κατὰ καρβάνια, τοῖ θὰ μαζώνωμεν τς λίρις μὶ τ' σέσουλα. Τσ' ἄ δὲν εἶνι λίρις ἔστωσαν καὶ δραχμαὶ καὶ δὲ θὰ μᾶς βλάψωσιν. «Στ' ἀνιβρουχιά γὰρ καλὸν ἐστὶ καὶ τὸ χαλάζιον» λέγει ἢ παροιμία. Καὶ πάλιν ἑτέρα παροιμία λέγει: «Φασούλιον, φασούλιον γεμίζει τὸ σακκούλιον».

Πάντα δὲ ταῦτα καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον θὰ τὰ χρωστώμεν ποῦ; Εἰς τὴν Ἀγγελικὴν, ἣν ἐκατάφεραν νὰ ἀνισκορμπουθεῖ οἱ Χαλδαῖοι (κοινῶς Χαλδέζοι) τῶν Ἀθηνῶν ὥσπερ κεκατάφεραν καὶ τὸν πανσέβαστον ἡμέτερον μὲ ἢ μεγάλον φίλον κ. Κοτζιᾶν νὰ χρηματοδοτήσῃ τν Ἐκθισ καὶ νὰ λάβει τὴν «Λεσβιακὴν Ἐβδομάδα» ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν, τὴν ὑψηλοτάτην προστασίαν του. Εὐγε των τοῖ μπράους!

Ν. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Λάθος τὰ νούμερα

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητῆς μας νὰ διορθώσουν τὸν ἀριθμὸ φύλλου τῆς 6 Μαΐου σὲ 305, τῆς 13 Μαΐου σὲ 306, καὶ τῆς 19 σὲ 307 γιὰ τὸ ἀρχιεργάτης μας, τὰ πῆγε πίσω κατὰ ἕνα νούμερο, δίχως νᾶνε παλαιοημερολογίτης εὐτυχῶς.

ΤΟ ΑΘΗΝΕΪΚΟ ΣΟΛΙΚΟΠΑΖΑΡΟ

Διεκπεραιωτῆς... στόμαχος

(«Ἐθνος» 10-5-38—«Μὲ τὸν φακόν» τοῦ κ. Χ.)

«...Εἶνε πιθανὸν ἄλλως νὰ ὑπάρχουν προτιμῶνες τὰ δικία κινήσης πρὸς αὐτοκτονίαν ἀντὶ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν Παράδεισον διὰ τοῦ πυθμένου τῆς θαλάσσης, δι' ἐκπεραιούμενοι μὲσφ στομάχου ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ κήτους».

Καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα θὰ ἠύχето —διὰ νὰ λιγοστέψουν τὰ δεινὰ τῆς— νὰ ὑπῆρχε καὶ χερσαῖον κῆτος τὸ ὁποῖον νὰ διαπεραιώσῃ τὸν κ. Χ. ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς συντάξεως εἰς τὴν αἰθουσαν ὅπου διεκπεραιοῦται ἡ ἀθηναϊκὴ συνάδελφος.

Ἡ Ἀθανασία

(«Ἑλληνικὸν Μέλλον» 26-4-38—«Ταγκὸ Νοτοῦρνο» Μυθιστόρημα).

«...ἀπελάμβανε τὸν πόθο καὶ πόνον, τὰ ὠραιότερα δημιουργήματα αὐτὰ τῆς ἀνατάσεως τῆς ψυχῆς πρὸς κατὰκτησιν τῆς Ἀθανασίας, ποῦ εἶνε τοῦ ἔρωτα ἢ τελικὴ ἐπιδίωξις».

Ἄν τοῦλάχιστο ἢ χαριτόβουτος αὐτῆ Ἀθανασία εἶχε καὶ τὴ σχετικὴ προῖκα!

Τί εἶνε ἡ ζωὴ

(«Ἐθνικὴ» 16-4-38—Σχόλιο)

«...δημιουργοῦν, διὰ τῆς εὐρέσεως ἐργασίας εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ἀνέργων, τὴν ἀγοραστικὴν ἰκανότητα τῶν λαῶν. Δηλαδὴ τὴν κατανάλωσιν καὶ τὴν ζήτησιν, ποῦ εἶναι ἡ ζωὴ».

Ἡ παραγωγὴ καὶ ἡ προσφορὰ εἶναι, βέβαια, ὁ θάνατος.

Ὁραματισμὸς

(«Ἐστία» 15-4-38.—Χρονογράφημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπ. Μελά).

Ἐκεῖ ὀραματίζομαι τὸν Ἡρόδοτον μὲ τὸ ψηλὸ μέτωπον καὶ τὰ δασὰ γένεια νὰ διαβάξῃ, σὲ μαγεμένο ἀκροατήριον, ποῦ τοῦ δίνει βᾶρος ἀφάνταστο ἢ μεγαλοφυῆα τοῦ Θεουκιδίδη, τὰ πρῶτα γοητευτικὰ κεφάλαια τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐθνογραφίας, ποῦ ἀκούσθησαν στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὅταν ὁ Ἡρόδοτος διάβαζε τὰ πρῶτα γοητευτικὰ κεφάλαια τῆς ἱστορίας του, ὁ Θεουκιδίδης ἔπαιξε τὶς ἀμάδες μὲ τὰ μικρὰ τῆς γειτονιάς του.

Τὰ ἀπαραίτητα

(«Χρόνος» 20 Ἀπριλίου 1938.—Ἡ «Ἑλληνικὴς Ἀερομαχία» ἀνάγνωσμα).

Συγχρόνως μεταφέρονται καὶ τὰ ἀπαραίτητα πολεμοφόδια ποῦ εἶνε ἀπαραίτητα μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ἀποθήκης τῶν πυρομαχικῶν.

Πὼς μποροῦσε τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ πολεμοφόδια νὰ μὴν ἦσαν ἀπαραίτητα;..

ὁ Ψαράς

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΛΕΣΒΟΥ ΔΡΑΧ. 120
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧ. 175
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δ. Άγγλια: 1
 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2.50

Οι συνδρομές προπληρώνονται

Έκδοτης — Διευθυντής

ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κατοικία: Βουναράκι

Διευθυντής Τυπογραφείου

ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Κατοικία: Βαρειά

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΑΣ

ΙΑΤΡΟΣΟΦΙΟΝ ΔΟΚΙΜΟΝ

Αντιγραφήν από εν χειρόγραφον του Παναγ. Άγγελου. Συμπέρα κατά τό Έτος 1832 και από διαφόρους παθόντας.

Υπό Μιλάνου Στ. Πετριανίδου

(Με την όρθογραφία του χειρογράφου)

Όταν πονέσουν αι ρόγιες και σκάσουν

Λάβε φλούδα ρίζας Μελιτζάνας καύσον εις στάκτην κούκισον αύτάς.

Σημ. — Για ρόγιες σταφυλιού θά μιλεί ίσως.

Διά την Αίμοραγίαν της Μύτης

Τό μόνον πρόχειρον και άποτελεσματικόν Ιατρικόν είναι, να κινήση ό πάσχων ζωηρά τας δύο σιαγόνας του και να μασά με τά δόντια του εν ό πάσχων είναι μικρό παιδί δόστε του να μασίση κάτι σκληρόν έως να κινηθούν αι σιαγόνες και τά δόντια του και θά παύση άμέσως.

Έτερον. — Θέτομεν εντός μεγάλου δοχείου (ποτηριού) ύδωρ καθαρόν και κρύον, έπειτα ρίπτομεν εντός αύτου 10 σταγόνας ύπερχλωριούχου σίδηρου και άρχίζομεν να ροφώμεν διά της ρινός. Έπειτα βρέχωμεν και την Κεφαλήν με κρύον ύδωρ και ούτω στέκη.

Έτερον. — Καθήζομεν τον πάσχοντα εν τής καθέκλας, κλίνωμεν την Κεφαλήν του εις τά όπισσω, έχωμεν έτιμον μίαν κορδέλαν από χαρτί ψιλόν 2 δάκτυλα πλάτος, την όποιαν διπλόνομεν εις 2 επιθέτομεν αύτην εντός των χειλέων και άνωθεν των γούλων δηλαδή κάτωθεν τής ρινός, την όποιαν κρατώμεν πλακωτά διά 15 λεπτά με τό χήλος, και στέκει άμέσως. Πρόχηρον και θαυμάσιον Ιατρικόν δοκιμασμένον.

Έτερον. — Άγριελαίας φύλα κοπάνισον και ρούφα διά τής ρινός τον ζωμόν.

Έτερον. — Του Μιλιού (δένδρου) τό άνθος τρίψον εις σκόνιν, τράβα ως ταμπάκον.

Έτερον. — Καύσον Βαθρακόν κίμε σκόνιν και φύσιον εις τους ρούθωνας.

Έτερον. — Άσπραδι του Άυγου, και ξύδι και άλας και Άφρόπετραν τής θαλάσσης κοπάνισον εις σκόνιν, ένοσον όλα αύτά και κάμετα έμπλαστρον και επιθέες εις τό Κούτιλον.

Έτερον. — Καύσον κικύδας εις σκόνιν ως ταμβάκον και ρούφα.

Ίατρικον διά την Αίμοπτοσίαν να παύση

Κοπάνισον Τσουκνίδας και πεντάνευρον, και πάρε τ.ν ζωμόν των από 20 δρμ. ένωσον αύτόν, και άς πίνη ό πάσχων από μίαν κουταλιάν εις κάθε ώραν του γλυκού, διά 3 ήμέρας και θά παύση.

Έβδομαδιαία Ζωή

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Παράδεισο και κόλαση

— Κασάτα!

Γέμισε δροσιά τό καλντερίμι τής φτωχογειτονιάς μόλις μπρόβαλε τό μαγικό τρίτροχο. Τά παιδάκια τό τριγυρίσανε με τά δίφραγκα στο χέρι. Ένα άπ' αύτά τό μικρότερο κρατούσε ένα άβγό. Σάν έφταζε κ' ή σειρά του ό Έβγαμικρούλας κοίταξε την πρωτόγονη άνταλλακτική μονέδα και τοδπε: «Τό παγωτό κάνει 2 άβγά!»

— Άμ δέν ηγιννήσαν άλλου σήμια, μπάρμπα! φέλισε παρακλητικά.

— Τι να σε κάνω!... Παγωτά κασάτα!

Ό μικρούλης άπόμεινε μες την κόλαση του πυρωμένου καλντεριμιού και παρακαλουθούσε, με τό χεράκι ψηλά, τον παγωμένο παράδεισο που χανότανε. Κείνη τή στιγμή άκούστηκε μιά τρομερή φωνή πίσω του.

— Βρέ κακούργι! Ίσύ, βρέ, είσαι που κλέβεις τ' άβγά τσι γώ θα ρωώ πουτκόδς μι πατεϊ, ε; Τώρα θά δεις τι θά σι κάνω.

Καταλαβαίνετε τι τον έκανε ή μανιασμένη μάνα του. Θά χρειάζότανε Δάντης να περιγράψη την Κόλαση του μικρούλη.

Τράκ

Έκδόσεις

Πλ. Χατζημιχάλη «Υποταγή».
 Τ. Βασιλακάκη «Τό ύποδειγματικό χειροφίλημα».

Γ. Γιαννουλέλη «Τό λαϊκό σπίτι».

Ν. Έμμανουήλ «Η Θειά Άθηνά».

Στρ. Βαρελτζίδη «Η παιδομία».

Ν. Μαλιάκα «Διαιτησίαι».

Π. Νικήτα «Κόχ».

Κ. Σκληροδ «Νέκταρ και άμβροσία»

Γ. Κανέλη «Η δωρεά του Πλυμούθ».

Τ. Λεοντή «Άλιξαντριανός γαμρός».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Ν. Πρίμπα «Τό άνθος».

Συρρεαλισμός

Άγνωστου Γάλλου ποιητού

«Χριστούγεννα παντού. Στην έκκλησία τρεις μάγοι από την Κίνα φέρνουν δώρα. Και μιά γάτα, που γιορτάζει, έχει έρωτευθή τή φαιά ούσια τής ψυχής μου. Στην Έκκλησία οι πιστοί με την κίτρινη φωνή των ψάλλον τον Όμηρο — και ό παπās τραβάει τά γένεια τής καρδιάς του και κλαίει άπ' τ' αύτιά του συγκινημένος. Τι ώραιοί, τί μελωδικοί οι τοίχοι τής έκκλησίας, τί πράσινα αισθήματα, που έχει ό κόσμος έδω!...»

(Κατά πιστή μετάφραση του συνεργάτη μας κ. Γ. Ζαφειράκη).

Οι καλλίτερες ώρες

* Για τους ζωγράφους είνε ή ώρα που πουλούν πίνακες.

* Για τους φυλακωμένους όταν τους πεί ό δεσμοφύλακας «έλιούθερος»

* Για τις πεθερές όταν κακολογούν τό γαμπρό τους.

* Για τις μάγες όταν βροδνε μέλι.

Από τά πράγματα

που δέν λέγονται

Δέν μπορείτε να πητε:

* Στη γυναίκα σας πώς είνε ώραιο μιά φίλη τής.

* Στη γυναίκα σας πώς μαγειρέβει άσκημα κι άς μην ξέρει να βράσει μήδε άβγά.

* Στο γαλατά πώς έχει νερό στο γάλα.

* Στόν μπαρμπέρη σας πώς είνε φλύαρος.

Η μόδα στο Παρίσι

(Συνέχεια άπ' την 1η σελίδα)

σας πεί «θαύμα!» τρέξετε άμέσως ν' αλλάξετε μαγιό. Η έκλογή σας είνε κακή. Άν τούναντίον σας άπαντήσει: «Έγώ ξέρεις... στη θέση σου...» Τότε μπορείτε να έμφανισθήτε στη θάλασσα προς άγγραν θυμάτων.

Emma

ΤΡΥΦΕΡΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εδαίσητη καρδιά. — Κανένας δέν μπορεί να σάς μεμφθει γιατί φοράτε κοσμήματα ψεύτικα.

Αυτό προσβάλλει τους φίλους σας ή τό πολύ πολύ δείχνει πώς έχετε άντρα Μυτιληνιό, δηλαδή οικονομό.

Μαρίαν Κ. — Άμα ψαλλιδίσης τά ματουτσίνουρά σου, θά μεγαλώσουν βέβαια, άλλ' εν τώ μεταξύ σκέψου πώς δέν υπάρχει τίποτε ένοχλητικώτερο από τά γένεια ένός άνδρός που ξυρισμένος τά άφίνει να ξαναμεγαλώσει ή γενειάδα.

Καν Άγ. Άλ. — Τό καλλίτερο είνε να ρωτήσετε την έταιριαν των φίλων των ζώων. Άλλά θαρρώ πώς μπορείτε να σκοτώσετε τους ψύλλους του σκυλιού σας χωρίς να πάψετε ναστε φιλόζωη.

Καν Σ. — Με ρωτάτε τι να φορείτε τή νύχτα, μπιτζάμα ή νυχτικιά. Τι σημασία μπορεί ναχει ή δική μου ή γνώμη. Ρωτήστε καλλίτερα τον άντρα σας τι προτιμάει: Μπιτζάμα, νυχτικιά ή και τίποτα;

E.

ΘΕΛΕΤΕ ποτά άγνά, να μη χτυπούν στο κεφάλι και να μη βλάπτουν στο στομάχι; Θέλετε κολώνια που να ωφελεί τό δέρμα και ναχει ευχάριστο άρωμα; Άπευθυνθήτε στο «Διώνυσος» του κ. Ι. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ΑΣΧΗΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Ό κύριος, πολύ άσχημος και άρκετά ήλικιωμένος έτοιμάζει τις βαλίτσες του για ταξίδι. Η κυρία πολύ νέα, ώραιο και άρκετά ζωηρή παρακολουθεί τή σκηνή άναποφάσιστη σαν να σκέπτεται αν πρέπει να λυπηθεί ή να χαρεί. Σιγή...

— Μη στενοχωριέσαι, αγαπούλα μου, θά γυρίσω τό γρηγορώτερο και... (χαδεύοντάς την) νάσαι... φρόνιμη κατά την άπουσία μου. (μισοαστεία). Δέν πιστεύω να με άπατήσεις, αϊ;

Η κυρία (νευρικά). — Ά! όσο γιαυτό, μπορείς να μένεις ήσυχος; τέτια ύρεξη με πιάνει μονάχα όταν σε βλέπω μπροστά μου!

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ένας άματέρ κομψοτεχνημάτων περιεργάζεται σε ένα κατάστημα διάφορα βάζα κινεζικής τέχνης; σταματά μπροστά σ' ένα έξαιρετικό βάζο και τό περιεργάζεται με ενδιαφέρον. Τό βάζο όμως είνε γυρισμένο ανάποδα.

— Τι θαύμα! συλλογίζεται, τί πάστα! και τί διακόσμηση! και όμως δέν είνε άχρηστο μιά και δέν έχει στόμα.

Με μεγάλη περιέργεια τό πλησιάζει και τό σηκώνει στα χέρια; κατάπληκτος παρατηρεί τό κάτω μέρος και ψιθυρίζει:

— Για δές, δέν έχει ούτε πάτο!

Η ΤΥΧΗ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Ό διευθυντής των φυλακών περιμένει με άνυπομονησία τό διάταγμα που πρόκειται να δώσει χάρη σ' ένα μεγάλον αριθμό καταδικών. Θα άραίωναν έτσι οι τρόφιμοί του και θά άπαλασσόταν από πολλές έννοιες.

Επί τέλους τό διάταγμα έφτασε και χάριζε τό ήμισυ τής ποινής σε όλους τους καταδικούς. Χαρές και τραγούδια μέσα στην αλλη τής φυλακής. Ό διευθυντής όμως κρατά, άμήχανος, σκυφτός την εφημερίδα τής Κυβερνήσεως, τό κεφάλι του με τά δυό χέρια.

Τό άλλοτο πρόβλημα που του παρουσιάζεται είναι ή τύχη ένός Ισοβήτη. Πώς να έμφυρμόσει τό διάταγμα σε μιά τέτια περίπτωση; Εύτυχώς είναι παρών ό νομομαθής γραμματέας, ό όποιος δίνει την κατάλληλη λύση:

— Άπλούστατα, κ. Διευθυντά, θά τον κρατούμε φυλακισμένο μιά μέρα και έλεύθερο την επομένη, έτσι ως την τελευταία του μέρα!

Μάθετε!

Όποιος δέν ξέρει μαθηματικά δέν μπορεί να ζήσει στα χρόνια μας. Γι' αυτό άποταθήτε στο φροντιστήριο του κ. Πετρίδη, όπου ειδικός Καθηγητής δίνει ιδιαίτερες παραδόσεις.

Φίνα δουλιά

Τό Τυπογραφείο του «Τριβόλου» είνε τό πιο πλούσιο και τό πιο μοντέρνο. Τυπώνει καλαίσθητα και φτηνά όλα τά είδη των έντύπων άπ' τό έπισκεπτήριο ως τή δυσκολότερη έκδοση. Βιομήχανοι, έμποροι, επαγγελματίες, Κοινοτήτες κλπ. άπευθόνεσθε στα τυπογραφεία του «Τριβόλου» αν θέλετε ναχετε έντυπα εφάμιλλα των ευρωπαϊκών.

Στου ΣΥΝΤΑΚΤΗΡΙΟΥ & ΒΑΚΙΡΤΖΗ είνε που ντύνεσθε χωρίς να σας γδ'σουν, δηλ. κομψά, φτηνά και με δόσεις.

ΣΜΥΡΝΕΪΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Νέα συνάδερφος

Τοῦ πατεσιέρη συνεργάτη
μας κ. Ν. Τ. ΑΝ ΠΑΝ ΑΗ

*Ηλαβα ἐτοῦτο τὸ γράμμα :

«Η Κυρία Πούπα 'Ι. Κοκκινάκη, ἀναλαβοῦσα τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Μεγαλυτέρου Ἑλληνικοῦ Περιοδικοῦ Α.Ο.Δ.Ο (ὡς γνωστὸν ὁ τίτλος Α.Ο.Δ.Ο. ἔχει γίνῃ ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν λέξεων Ἀπ' Ὅλα Δι' Ὁλοῦς), θὰ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἐὰν ἐπέτυχῃ ἢ ἀπέτυχε εἰς μίαν τόσον δυσχερῆ προσπάθειαν. Θὰ σὰς εἶναι συνεπὲς εὐγνώμων ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ τῆς γράψετε, πλὴν μίᾳ γενικωτέρας κριτικῆς καὶ ἐντυπώσεως, τὴν ἀκριβῶς θὰ σὰς κινήσῃ περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον ἢ ποῖας ἐλλείψεις θὰ σημειώσατε μεταξὺ τῶν περιεχομένων τοῦ 1ου φύλλου τοῦ Α.Ο.Δ.Ο., τὸ ὁποῖον θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν προσεχῆ Πέμπτην (26 Μαΐου 1938).

Ἡ Κυρία Πούπα 'Ι. Κοκκινάκη, ἀποδίδουσα ἄλλως ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἀμερόληπτον καὶ ἀνεπηρέαστον προσωπικὴν σας γνώμην, θέλει νὰ ἐλπίζῃ ὅτι δὲν θὰ μείνῃ χωρὶς ἀπάντησίν σας. Δι' αὐτὸ σὰς παρακαλεῖ νὰ δεχθῆτε ἐκ τῶν προτέρων τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς καὶ τὴν ὑπεύθυνον διαβεβαίωσιν ὅτι μεγάλη προσοχὴ θὰ δοθῇ εἰς τὰς ἰδέας, τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς ὑποδείξεις σας.»

*Ἡσπασα τὸ κεφάλι μου νὰ βρῶ πῶς μὲ γνωρίζει ἡ Κα Πούπα κ' ἔχει τὸ θάρρος νὰ μοῦ γράφει. Πολλὲς πολλὲς ἠγωνίσασα στὴ ζωὴ μου ἀλλὰ Πούπα καμμία. Καλὰ ποῦ μοῦ ἤξήγησε τὰ πράματα ὁ σιδρὸς Ἀντωνάκης ὁ Καραγιάνης, ποῦ εἶνε κι' αὐτὸς ποιητὴς καὶ ἀνθρωπος τῶν γραμμάτων : «Δὲ σὲ γνωρίζει μοῦ λέει ἀγιώτικα, περὶ κακία ! Ἀπὸ τὰ ἄρθρα σου ποῦ βάνει ὁ «Τρίβολος» σὲ ξέρει καὶ θέλει τὴ γνώμη σου ἢ γυναῖκα.»

Σωστὰ τὸ ἠσκέφθηκε ὁ Ἀντωνῆς. Τώρα λεπὸν εἶμαι ὑποχρεωμένος ἀπὸ εὐγένεια νὰ τσῆ πῶ τσῆ μαντάμας Πούπας τὴ γνώμη μου.

Τὶ νὰ τσῆ πῶ ; Κατ' ἀρχὴ θαρρῶ πῶς ἡ γυναῖκα εἶνε πλασμένη γιὰ ἄλλες δουγιές, καὶ μάλιστα σὰν εἶνε δημοφῆ καὶ κοκέτα σὰν τὴν Κα Πούπα, κατὰ ποῦ μοῦ λένε κάτι φίλοιδοί μου Ἀθηναῖοι. Ἀλλὰ μὴ ποῦ ἠκαταπίωσθη μετὰ τὴ δημοσιογραφοσύνη καλῶς ἤρχε στὴ δημοσιογραφικὴ μας τὴ φιλία. Δὲν ὑπάρχει ἀδιβολία πῶς θὰ τὰ βγάλει πέρα φτάνει νὰ βάνει μέσα στὸ Α.Ο.Δ.Ο. ὡραῖες γαμποῦσες καὶ πολλὲς γυμνὲς κοπεγιές. Ὁ κόσμος τὸ ζητάει αὐτὸ τὸ ἐμπόρεμα. Λεπὸν τώρα ποῦ ἀρχέσαν τὰ μπάνια ἄς πάρει ἓνα μόνιμο φετορεπόρτερ κι' ἄς τοῦ στήσῃ ἓνα τσαντήρι στὴν ἀκρογιαγιά τσῆ Γλυφάδας νὰ φωτογραφάει γυμνὲς ἀράδα, χοντρές, ψιλὲς ἀπ' ὄλες δι' ὄλα τὰ γούστα (Α.Ο.Δ.Ο.).

Αὐτὴ ἡ ὕλη χορταίνει τὸ ἀντρικὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ.

*Ὅσο γιὰ τοὶ γυναῖκες ἄς βάνει τρεῖς σελίδες μόδα, ἄλλες τρεῖς καλλυντικά, ἄλλες τόσες κοσμικὴ κίνηση, καὶ πεντέξῃ κολῶνες κινηματογραφοσύνη, μετὰ πολλὰς πόζες τοῦ Κλάρκ Γκείμπλ, αὐτοῦ τοῦ ἀγριὰθροῦ ποῦ ἀρέσει σ' ὄλες τοὶ μαντάμας.

Ταῦτα τὸ λεπὸν, μαντὰμ Πούπα, καλὲς ἐπιτυχίες καὶ καλὲς ἀντάμωσες.

Παναῆς Βαλάνης

ΛΕΖΒΪ-ΑΚΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΪ-Α

(Αγιοσώτικο)

ΚιρατζΪς

Του κ. Στρ. Ανασταζέλι

Σὰ νίρατου γιαιουφέτζε στου μγιαλόμ. Τί θαν ἴμ δα τσόλας, κουτζλιδ (1) μουρό μπράμα. Φαγουπονόμαστι μ' τα ἔσαμ (2) τσι πέρνα φτός π' του μαχαλά μας. Ἄλου μπράμα ἴνταν. Μπόγι τσι παρίσ, αρκαλῖς (3) ἀθριπους, λαφρουπάτς π' ζά ντουν ζ'ντίρας πουπίσου ἰπρινῖζτουν γιαι παλικάρ, τσι μόλουν τούτου ἴνταν στου ἔγιρμα (4) τζιουγιζιντ. Τ' ἄσπρα τα μαλιά ἴνταν πλουμί στου μούτςνουντ του ρουδουκότσου. Βόγιζι του ζουκάτς μὸ τσι σίμουνι τσ ἔνας φόβους μας κιρίγιβι. Χόρις α του καταλάβουμι ζτικόμεστι σταβρουπιταλάτ (5) ζά τς πιτραδούλις ὄστα να σιρ παρατσιδου. Ἐκουφτι του ἔμας του στχίντ (6) μὸ π' τουν γκούμπουνις (7). Λάλι του μλάρ π' τούχι. φουρτουμένου κατα καμλιού (6) τσι χτίπα μι καλιμένα μάτγια ὅπ ἰβριτσι. Του στυλιάρ δούλιβι ντούρμα τσι του μλάρ κόλαντου παλαβάδα τσι πέτα ζά φάρσα (9). Μπρός του μλάρ, πῖσου φτός θάργισ πους τσιγιόνταν.

— Γκέ δγιαβόλ Χατζαμιρζόρα, δγιαζκαντζι (10) κιρατά... γκέ...

Σίφνας-ανιμκό θάργισ πους πέρνα πουπάνου μας τσι τριπόναμι μές τα πιτςγιά μας. Βάστα γι ψοχί μας αριθμῖς μι μὰς τσι κουντουφτιργιάνι (12) μας μι καμνιά στυλιαργιά. Ἐ ντούχι τίτουτα...

— Γκέ, δγιαβόλ κιο Διμουστῖ κιρατά ! Τσι βίρα στυλιαργές.

Τσιρός δγέβνι τσι ὄσου μέςτουν γό φτός τσίλα. Μπαταργές μπαταργές τουν ἰβλιπα στ χᾶσ τσι στ φούσκουσ π'λίγα (13) τσι κακουτγιάζντου. Ὅσου τσι νάνι ὄμουσ πι φόβου τουν ἴχα παρμένουν, ξιμπέρδιψι. Δέ τουν ἰβλιπα πλια μι μλάρ, βλέπς τα στυμόνιαντ κουπικαν αμ γι καρδιάντ ἰλιγίντου τσι παραμουρμούρζι μές τς στράτς. Αβραντένιζι τσ αγρίγιβι, τσ ας μίν ἴχι ἔμα ἀπάνουντ.

Θάργισ πάντα πς τουν σολόνιν ούλα τσ ἴχι κακούπαρμένουν ούλου του γκόζμου. Κούνι του ραβδέλι π' αγκούμπζι ζά ναν ικράτγι ἐγίτσινου του στυλιάρ τσ ὄς π' τουν ἰβλιπα ἰλιγα πους ἀχαχα (14) θα βάλι του γκόζμου μπρουστὰ νὰ χπά.

— Γκέ δγιαβόλ κιο Διμουστῖ δγιαβούλι !

Να δός να ξαραθμῖς, τσι να βγάλι του ἀχτιντ. Τα μλάργι πλια γλιτόσαν π' τα χέργιαντ τσι δέν ἰβριτσι ποῦ να ξιθμάνζ. Τα καγιμένα τί σίραν στα ζαμάνιαντ ! Τ' αφιντικούντουν αμαρτίγισ πλιρόναν. Δέν ἰμπόργι α δῖρ του γάδαρου τσι ξιθίμνι στου ζαμάρ. Γι πσχίντ ἴνταν ζίγκα (15) πι κατσιγία τσι παραπουνου.

Ἰρχουντουντ ἀρναμουσ (16) να τιρανῖζιτι μές τα ἔρμα τα βνά χόρις διάφουρου τσι να μίν ακούπουτέ κανέ γκαλό λόγου πικανίναν.

Τέργιασι να τουν δός στα πῖσουπίσουντ π' καταστὰθτσι να μίν ἔχι νίχια να κιστί. Ἰνταν αγκμπζιμένους στου πζιλέλι τς Δαμασνῖς.

ΜΙΤΙΛΙΝΕΪ-ΚΙΣ ΚΟΥΒΕΝΤΙΣ

Του Λιντέλιμ

Του κ. Β. ΑΠΙΚΟΥ
κινιγού εν απουστρατία

Κιο Τρίβουλα, αρχιψέφτ
Ἰ καρδιάμ ἴνι μάβρ αμ του πλιχτσό. Σὰ να μί μ' ἔφτανι ἰκαμὸς που μ' ἔκαψι του ἰργαλιού τ' γιατροῦ που μι μέτρισι στου χέρ τσ ἰβρι πους ἔχου πῖσ—ζάνκιμ ζαμπνιά πῖσ, ὄχι τραγούδια—τσι μι απαγουρέσαν του ἄβ, μι ἴρτι τσι του χαμπάρ τς Λέντισιμ, αμ τ' Βρισά. Πάγι ψόφσι του καγιμένου. Τί ἴχι ; Κανένας δέ ξέρ. Ἰγὸ ὄμουσ ξέρου. Ψόφσι αμ του πλιχτσότ τσι του στυλάριμ που δέν ἴνταν μαζίμ.

Του θμάσι του Λιντέλιμ του μακαρίτκου; Καφέ, μαλιαρό, μικρου καμουμένου μι τ αφτέλιατ τα μακριγιά τσι τα ματέλιατ τα ξιπνά ! Αμ τί γλίκα τν ἴχι του ἔρμου ! Τσι τί καπατσουσίβι ! Τσι τί ξιπνάδα ! Μι ντ μπρότ τ' βόλτα π' κánaμι μές τ' Στραβῖ Βαλανίδα στα Βατιρά τι μπρότ-πρότ μέρα που ἰβγα στου ἄβ — ἀξέχαστ μέρα πρότ τ' Σταβρου ἰπρόπιρ--κατάλαβι πους τ' αφιντικὸτ δέ ντα κατάφιρνι στ αμόνιαζμα πλιά, ἰξ ἰτίας τα γιρατιά, τσ ανικουμπόθτσι να μι βγάλι ασπρουμούτσου. Τρίπουνι ξιτρίπουνι μές τς αστβές τσι μές τα πιφκέλια τσ ούλου τσι μι κβάνι φτιρουκουμένα γί λαβουμένα ουρδικέλια. Θμούμι πους κánaμι τ' μαγιριά μας μισμέρ βράδ τσι μας ἀπόμνι τσι γιαι τν ἄλι τινι μέρα ἔνα πλέλι.

Ἀλλὰ δέν ἴνταν τιχιρό να του χαρό του Λιντέλιμ. Ἰ πῖσ μ ἔκανι ἀπόστρατου αβτζῖ τσ ανιγκάστκα να του δόσου στου γιατρό του νΚαραμάνου ψχουπέδ να τόχι του Μαριέλιτ στου ἄβ να ξαραθμά του καγιμένου του στλάρ, να μί ντου φά του μαράζ τσι ἰκαμὸς ζά μπουτρό τσ ἰμένα. Ἰ τίχι τς Λέντις τόφιρι ν αγκαστρονδί του Μαριέλι του μπρότου χρόνου, νάνι λιχούσα του δέφτιρου τσι να μί μπά καθόλ στου ἄβ. Τ' αφίτσι του Λιντέλι στου γκουνιάδουτσι του μΠαναγιότ. Ἐ, μουρό ἔκανι ἰ γινέκα του στλάρ ἰθιλι να λουγιάζ ; Τοῦ Λιντέλιμ ζούλιψι, μαράζουσι τσ ἰστιρ' απι κουμάτ μας αφίτσι χρόνια αμ του σκαζμότ. Νά, γιαφτό ἰμι πλιχτσαζμένους.

Χέρι
ΒΑΣΙΛΑΚῖΣ ΑΠΙΚΟΥΣ

Πόσου κατίρτι ! Γι κατίναντ γιρζμένι ζά μπαπλουματάδκου δουξάρ. Ούλι γι λιβιντγιάντ ζκούνι τσ αχλιά γίνι τσ ἀπόμνι πιτςί τσι κόκαλου, μές του βρατσι. Του ζουνάριντ τλιγίντου πέντεκο βόλιτς ἀκόμ π' του χόνιμα πούχι γι τσιλιάντ. Ἐνα ζ'μάρ μουρά κάθνταν τσι λουγιάζαντουν τσι πέρνασίντουν στου κισιντί (17). Φτός πόν ἰδέχντου να κὰτς μίγια πὰς του σπαθίντ τὸρα ἔν ἴχι κουράγιου να κατςάρ τς μίγισ π κánaν ζλάτσα πὰς τα χέργιαντ τσι στα μούτςναντ. Ἀκόμα τσι στς κόχισ τουν ἰματιγίντ δγιό τρις βζάναν τν ουγράδαντουν π' θαν ἴνταν δάκριγια φαρματσιρά. Μὸ τα μάτγιαντ ἴνταν ζουντανά πὰς ἔφτου του λέσ (17) ἔφτα τα μάτγια π' πιτούσαν ασπέδισ τσι θμό ζάν ασκουντριχίσα.

Ἀπόρσα μι τα μουρά πούνταν

ΛΕΖΒΪ-ΑΚΙ ΛΑΟΓΡΑΦΪ-Α

Τις αγάπες

Νάξιρα πόσου μ' αγαπάς
τόσου να ς αγαπίσου
μῖ ς αγαπίσου πῖότιρου
τσ ἀδικουθανατίσου.

Σάν αἰδουνακί κιλαγιδῖς
ςὰ χιλιδόνι τρέχισ
χαρά στν ουμουρφάδα σου
μα τέρι να μίν ἔχισ !...

Ὅσαν τα νέφι τ ουρανοῦ
που πάν κατακουμένα
ἔτσι να κατακόβγιτι
που τί κακό γιαι ζένα.

Γνομικά

Θέ μου μῖ δόρις του φτοχοῦ
πόρτα τσι παναθῖρι
τσι πάπλουμα να ζστιασκι
τσι πάριντου τσι φίγι.

Ψέφτις του ψέφτιν αγαπά
κλέφτις του γκλέφτι θέλι
τσι μιρακλῖς του μιρακλί
πουτές κακό δέ θέλι.

Ἀπ τ αψιλά στα χαμηλά
τσ απ τα πουλά στα λίγα
τσ απ τα βαρβάτα τ ἀλουγα
στα κούντουρα γαδούργια.

Σατιρικά ερωτικά

Νάχισ ψουμί νάχισ τῖρι
νάχισ κουλιό τσι λάδι,
νάχισ τσι ρούχα να φουρίς
τσ ας ἔλιπι γιαι αγάπι.

Θα ςι μαγέψου μάτια μου
μ ἔνα κουκί πιπέρι
να λῖέρι να μι κινιγὰς
μι του βρακί στου χέρι.

Παριμίες

- Ἄμα κλέφτουνι μῖ γκλέφκῖς ἀμα διαλαλῶνι μῖ φουβάρι.
- Ψέμα ακούς ουλόψιμα ἔν ἴνι.
- Πούντα τσίνα τα γαδούργια πῖχανι μαλιαρά πουδάργισ !
- Ὅγιουσ πνίγιτι ἀρπά κῖ γκουρφίντ.
- Πιάσιντουν του λῖβάνιτ.
- Πά αγέρας, πά καράβ.
- Γῖ αχιλόνα τ αχιλουνέλι τσι γι πέρδκα του πιρδκέλι.

(Σιλογι Ἀλκ. Γ.—Πλομάρι)

χνουτςμένα ἀπάνουντ τσι λαφρά-λαφρά κόντιψα να τουν ζτουχα-στὸ. Σὰ να μίν ἰχαμπάρζι στς απουδέλιπ π' τουν τρουγιρίζαν. Ἰνταν καταβουθριζμένους τσι ἔσφιτζι του ραβδί στα δαχτίλιαντ. Ἰχι καρφουμένα τα μάτγιαντ πὰς ἔνα γκουπιλαρέλι π βάστα ἔνα γουνιδ ψουμί τσι μὰσι.

Του μουρό μαράθτσι πι του βλέμαντ, ἰπλουσι του χέριντ τσι δότσι του γουνιδ στου γέρου. Πῖριντου φτός τσι ζά ναν ἰνιόσι τὸρα ἔτριξι τα ὄσα δόντγια τ' απουμί-ναν, ζάρουσι τ' μούριντ τσι ζα-βουρντζι του γουνιδ μές τα μούτςνα τ' μουρού.

Νά μ ἰλιγίγῖς ἰρτις ρε μπάσταρ-δι ; Ἐ θέλου τίπουτα ρέ !

Τὸρα τσίτι ζντ Μπιασά (18) ταμπάκουσ καμουμένους. Ὅπιτι ἔρτ στου λουγιζμόμ ζτουχάζουμι. Τίντι τουν ἔκανι ὄσου τόσου ; Ἰνταν κακός ;...

Κόπς

- Γλωσσάρι : 1. Τόσοδα. 2. Συνομί-ληκοι. 3. Καλοδεμένος. 4. Βασίλεμα. 5. Μὲ δεμένα χέρια. 6. Τὸ παρουσια-στικό του. 7. Τὸν ἀντίκρυζες. 8. Μὲ φορτίο καμήλας. 9. Φτερωτὸ ἄλογο τῶν παραμυθῶν. 10. Διάολε. 11. Μὴν πάει καί. 12. Μὰς κοντῖνατε τῖς φτε-ροῦγες. 13. Λυγούσε. 14. Γεμάτη. 15. Ἄγαναχτοσε. 16. Τὸν χοροῖδέβανε. 17. Πτόμα. 18. Νεκροταφεῖο.

Τὰ ἐλαφρυντικά τοῦ ἀρχιεργάτη

Δὲν εἶνε διόλου σπάνια τὰ λάθη: στὶς ἐφημερίδες. Καὶ εἶνε συχνότατο τὸ φαινόμενο τῆς ἀνακατωσούρας στὶς λεζάντες τῶν κλισέ. Τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ ἐπέρχεται ἀπ' τὴν τέτλια ἀνταλλαγὴ λεζάντας εἶνε νὰ μὴν καταλαβαίνει κανεὶς περὶ τίνος πρόκειται. Ἀλλὰ πολὺς φορὲς ὁ διάλογος ποῦ κινᾷ τὸ χέρι τοῦ ἀρχιεργάτη ἔχει κέφι καὶ τότε γίνονται ὠραία πράγματα, ὅπως συνέβη σ' ἕνα ἀπ' τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς «Φωνῆ τῆς Κρήτης» τῶν Χανίων. Στὴν 1η σελίδα τῆς ἔχει δυὸ δύστηλα κλισέ ἕνα στὴν κάθε κάτω γωνιά. Στὸ ἕνα ποῦ τὸ τιτλοφορεῖ «τὰ καλλιστεῖα τῶν γυναικῶν» φιγουράρουν τρεῖς προβατίνες ἄσπρες. Ἀπὸ κάτου ἔχει τούτη τὴ λεζάντα:

«Τὰ καλλιστεῖα, τὰ ὁποῖα ἐξέπνευσαν ἐν Ἑλλάδι, συνεχίζονται εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν φωτογραφίαν φαίνεται ἡ «αὐτοκράτειρα» τῶν ἐν Παρισίοις Κορσικανῶν δεσποινίδων Λυσέτ Βιντσιετὶ μεταξὺ τῶν δύο ἄλλων, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τοὺς τίτλους «Παστουρέλ» καὶ «Κολόμπα.»

Στὸ ἄλλο ὑπὸ τὸν τίτλο «διαλεχτὲς προβατίνες» ποζάρουν τρεῖς κοπέλλες—ἡ μιὰ μὲ τὸ στέμμα—κι' ἀπὸ κάτω γράφει:

«Ὅπως ἐγράψαμεν ἤδη ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα ἠγόρασε ὄγδοῦντα διαλεχτὲς προβατίνες Χίου διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιφέρειας Ἀγίου Μύρωνος. Εἰς τὴν εἰκόνα μας προβατίνες Χίου ποῦ γεννοῦν δυὸ ἀρνιά καὶ δίνουν πάνω ἀπὸ μιὰ ὄκα γάλα τὴν ἡμέρα.»

Φανταζόμαστε πὼς ὁ ἀρχιεργάτης τὴν ἔπαθε ἐπειδὴ καὶ οἱ προβατίνες καὶ οἱ γυναῖκες ὅταν εἶνε γεννημένες βγάζουν γάλα στὴν ἴδια σχεδὸν ποσότητα.

Ἡ Ὑπαίτριος Ζωὴ

Ὅπως εἶχαμε προαναγγεῖλει ὁ σύλλογος τῆς «Ὑπαίτριος Ζωῆς» ἔλαβε σάρκα καὶ ὄστα. Καὶ τί σάρκες καὶ τί ὄστα! I. Πεζώνης, T. Ζερμπίνης κ.λ.π. Ὅλα τὰ λεβεντόπαιδα τῆς χρυσῆς μας νεολαίας, ἐγγραφήκανε μέλη τοῦ νέου Φυσιολατρικοῦ Συλλόγου, ποῦ ἔχει τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐχαρίστηση νὰ προεδρεύεται ἀπὸ τὸν Ἰδρυτὴ του κ. Γ. Τζοάνων τὸν ἀκούραστο κυνηγὸ τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐξοχῆς.

Πλὴν τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ταμῆ κ. T. Ζερμπίνη, τὸ Δ. Συμβούλιο τοῦ Συλλόγου πλουμίζου καὶ ἄλλα πρῶτα ὀνόματα: Βάσος Βασιλείου, Ἀνδρέας Γκίκας καὶ I, Μανώλας.

Καὶ μὴ θαρρεῖτε πὼς πάνε παρακάτου τὰ μὴ ὀφικιοῦχα μέλη. Κάθε ἄλλο. Ὁ ἕνας εἶνε καλλίτερος ἀπ' τὸν ἄλλον. Χριστοδουλίδης, Παπαπέτρης, Μαλλίδης, Ἀναγνωστόπουλοι, Ματθαῖοι, Βασιλείου κ.λ.π.

Θὰ βρῆτε ἴσως πὼς ὁ Σύλλογος θυμίζει λιγάκι τεραιν Γαλιάτσαινας, Σωστά, Ἡ «Ὑπαίτριος Ζωὴ» ἐκεῖ μέσα γεννήθηκε. Εἶνε παιδί τοῦ ἀντισφαιρικοῦ Συλλόγου. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ προκοψεῖ. «Κατὰ μᾶνα καὶ πατέρα ἔτσι γιὸς καὶ θυγατέρα» λέει ἡ παροιμία.

Κληρονομικότης

— «Νὰ ζεῖ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζεῖ; Ἴδου ἡ ἀπορία.»

(Ἀμλετ, πρᾶξ. II σκ. I)

Σ. I. N.

Αὐτὰ τὰ 3 γράμματα εἶνε τὰ ἀρχικὰ τὸ τίτλου «Σύλλογος Ἱπποτικής Νεολαίας». Ἐχομε ἀσχοληθεῖ καὶ ἄλλοτε γι' αὐτόν. Ἐχει πρόεδρο, ἂν θυμούμαστε καλά, τὴν δα Ροζλὶν Μαθιά καὶ μέλη ὄλα τὰ καλά καὶ Ἱπποτικά παιδιὰ τοῦ Μακρυγιαλοῦ καὶ τῆς Καλλιθέας. Βάζουμε τὰ ὀνόματά τους γιὰ νὰ κολακευθοῦν ἄλλὰ καὶ γιὰ νὰ ζηλέψουν ὄσα παιδιὰ δὲν εἶνε Ἱππότες. Μαῖρη καὶ Δημ. Φράγκου, Ἀθηνούλα Τζωρτζίδη, Κώστας Κασκαμπάς, Τζόννης Πολυχρονίδης, Μαρῖτσα Ἀμπατζιδέλη, Ἀριστείδης Βαρελτζίδης καὶ Μερὸπη Ρακατζῆ. Ἄν ξεχάσαμε κανένα Ἱπποτικὸ μέλος τοῦ Συλλόγου ἂς μᾶς τηλεφωνήσει νὰ κάνουμε ἐπανόρθωση τῆς ἀδικίας στὸ ἐπόμενο.

Τὶ κάνει ὁ Σ. I. N.; Σπουδαῖα πράγματα λοιπόν. Συνεδριάζει τακτικά, ὀργανώνει παραστασοῦδες τοῦ σαλονιοῦ καὶ τὰ λεφτὰ ποῦ μαζέβει τὰ μοιράζει στὴν ξυπόλυτη νεολαία τῆς γειτονιάς. Τὸ Πάσχα μοίρασε βοηθήματα 600 δραχμῶν καὶ 700 τὰ Χριστούγεννα. Ἀξίζει τ' ὄνομα Ἱπποτικὴ νεολαία γιὰ δὲν τ' ἀξίζει; Γιατὸ καὶ μεις δημοσιεύουμε τὰ ὀνόματά τους φαρδιά πλατιά καὶ τοὺς συγχαίρουμε.

Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσουμε κάτι ὑπὸ ἐχεμύθειαν. Κανένας Ἱππότης ἢ Ἱππότις δὲν εἶνε γηγενῆς Μυτιληνός. Ὅλα τὰ παιδιὰ εἶνε ξένα ἢ ἀπὸ χωριά.

Βραδυποροῦντες

Κοντεύει νὰ παντρευτεῖ ὁ κ. Στρατῆς Τυραδέλης μὲ τὴν ὠραία μνηστή του δα Σκορδομπέκη καὶ ἀκόμα ἐξακολουθοῦν τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀρραβῶνων στὶς ἐφημερίδες.

Ὁ κ. Τυραδέλης, σὰν ἐφεδρὸς ἀξιωματικὸς ξέρεῖ ἀπὸ βραδυποροῦντας καὶ δὲν παρεξηγεῖ. Ὅπως ὁποῦτε ἂς βιαστοῦν λιγάκι οἱ πολυπληθεῖς του φίλοι. Διότι ἀλιώτικα κινδυνεύουν νὰ παρεξηγηθοῦν πὼς βραδυποροῦν ἐπίτηδες γιὰ νὰ συγχαυνοῦν, χάριν οἰκονομίας, τὰ συγχαρητήρια γάμου καὶ ἀρραβῶνας.

Ὅ,τι θέλετε

Στὰ Καταστήματα τοῦ κ. ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΡΑΜΑΛΗ θὰ βρῆτε, ὅ,τι ζητήσετε, καὶ ὅ,τι χρειαστεῖτε, σὲ ποιότητα ἐκλεκτὴ καὶ σὲ τιμὴς ἀσυναγώνιστες. Μὴν τὸ ξεχνᾶτε.

Ἀπορίες

Διαβάσαμε στὴν «Πρωῖνη» τὴ χαριτωμένη καὶ λυρική περιγραφή τοῦ κ. Ν. Κονδύλη μιᾶς ἐκδρομῆς Γεραγῶν στὴν Πέτρα καὶ στὴ Μήθυμνα. Ἐνα αὐτοκίνητο λεωφορεῖο τῆς ἐταιρείας Γεωργ. Καμάτσου καὶ Σια γεμάτο φίσκα ἀπὸ νέους καὶ νέες Γεραγῶτες, ὅ,τι ἐκλεκτόν καὶ ὠραῖον ἔχει ὁ Παπάδος, πηγαίνανε, λέει ὁ συντάκτης ἐκδρομῆς στὸ Μόλυβο.

Στὸ τέλος τῆς ὠραίας ἀνταποκρίσεως παραθέτει τὰ ὀνόματα τῶν ἐκδρομῶν. Δεκαννιά ἐν συνόλῳ ἐπιβάτισες μόνο ἐξ ὧν 5 Δεσποινίδες καὶ 14 Κυρίες. Ἀντὸς ὄνομα κανένα δὲν ἀναφέρεται. Ὅτε καὶ χωρούσανε ἄντρες μὲς τὸ λεωφορεῖο, ἀφοῦ τῶν μεγαθήριων οἱ θέσεις εἶνε ἀκριβῶς 19

Καὶ γεννᾶται ἡ ἀπορία ὑπῆρχαν μαζὺ καὶ ἀρσενικοὶ ἐκδρομῆς ἢ μόνο σουφραζέτες ἦταν; Ἄν ὑπῆρχαν ὅπως γράφει ρητῶς ὁ κ. συντάκτης, γιὰτὶ δὲν τοὺς ὀνομάζει; Μᾶνα τοὺς γέννησε κ' αὐτοῦς. Ἄν ὑπῆρχανε πάλι, ποῦ καθόντουσαν; Μία ἐξηγητοὶς χωρεῖ. Τοὺς εἶχαγε βάλει, φαίνεται, ἀπὸ πάνω στὴ θέση τῶν ἀποσκευῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καλά ἔκανε ὁ συντάκτης καὶ τοὺς περιφρόνησε. Οἱ κοσμικογράφοι ποτέ δὲν ἀνακατῶνουν τὸν ὄχλο μὲ τὴν ἀριστοκρατία.

Ὁρα του καλή!

Σὰν τὰ ταξιδιάρικα πουλιά μᾶς ἔφυγε πάλι ὁ γλυκὸς μαστρος κ. Καρακάσης. Ποῦ πάει; Ποιὸς ξέρει ποῦ πάνε κάθε χρόνο τὰ χελιδόνια ποῦ ἀφίνουν τίς φωλιές τῶν Ἑρημῶν! Ξανάρχονται ὅμως. Ἐτσι θὰ μᾶς ξανάρθει κι' ὁ Λαϊάκος. Ἡ ζεστή του φωλιτσα τὸν περιμένει πάντα.

Ὁ γλυκοαίματος

Τὴν ἄλλη Τετάρτη ἢ Μυτιλήνη θὰ χαρεῖ πάλι, ὅσοι ἀπὸ χρόνια, ἀληθινὴ τέχνη. Ὁ συμπολίτης Βαθύφωνος Τότης Στεφανίδης, ἐρχόμενος ἐδῶ γιὰ τὴν προπαρασκευαστικὴν δουλιὰ τῆς «Λεσβιακῆς Ἑβδομάδας» δέχτηκε νὰ δώσει μιὰ συναυλία του, μὲ σύμπραξη μάλιστα χορωδίας. Ἡ συναυλία θὰ ναι ἀποχαιρετιστήρια, δεδομένου ὅτι ὁ κ. Στεφανίδης φεύγει στὸ ἐξωτερικόν, ὅπου ἔχει ἀγκαλαρισθεῖ γιὰ πολὺν καιρὸ. Περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς ἡ συναυλία τῆς Τετάρτης θὰ ἀποτελέσει κοσμικὸ γεγονός μὴ ποῦ εἶνε πασίγνωστο πὼς ὁ κ. Στεφανίδης εἶνε ὁ ποῦ γλυκοαίματος Λέσβιος τεχνίτης.

Νέοι φυσιολάτραι

Τὰ μάθατε τὰ νέα; Ὁ κ. Παναγ. Στυλιανοῦ γράφηκε μέλος τοῦ Φυσιολατρικοῦ Συλλόγου «Ὁ Ἥλιος». Χρόνια τώρα βασανίζοταν μὲ τὴν πὸ ἀύστηρή διαίτα. Ἀδιαφόρητα δὲμος. Τὸ βάρος τοῦ σώματός του δὲν κατέβαινε οὔτε γραμμᾶριο. Ἄρχισε λοιπόν ἀπὸ καιρὸ νὰ βολιδοσκοπεῖ τὰ ἐξέχοντα μέλη τοῦ φυσιολατρικοῦ.

— Τὶ τὰ θέλεις, Κ. Στυλιανοῦ, τοῦ λέγει προχθὲς ὁ κ. Σάκκης. Τὰ πολλὰ τὰ λόγια εἶνε φτώχεια. Σοῦ φέρνω γιὰ ζωντανὰ παραδείγματα, τὰ σώματα ὄλων τῶν φυσιολατρῶν καὶ εἰδικώτερον τὰ σώματα τῶν Ε. Κριτζᾶ, I. Μεταξᾶ, Ἄλ. Κομνηνοῦ, I. Χ' Δημήτρη, Κ. Καρακώστα....

Ὁ κ. Στυλιανοῦ κόβει τὴ φόρα τοῦ κ. Σάκκη, ρίχνοντας στὴ μέση ὡς ὀγκῶδες ἐπιχείρημα, τὸν φυσιολάτρην κ. Τάκην Β. Λαλέλλην.

— Ἀ', ὄλα κι' ὄλα. Ἐδῶ χρειάζεται δικηγόρος νὰ σὲ ἀντικρούση, ἀπήντησεν ὁ κ. Σάκκης. Καὶ ἐκλήθη ὁ παρακαθήμενος τοιοῦτος κ. Σάββας ποῦ εἶνε καὶ Πρόεδρος τοῦ Φυσιολατρικοῦ Συλλόγου. Ὁ κ. Σάββας ἤρχισε τὴν ἐξῆς ἀγόρευσιν.

— Κύριε Στυλιανοῦ. Ἡ ἐξαιρέσις στερεώνει τὸν κανόνα. Ἐκ τῶν 50 μελῶν τοῦ Συλλόγου μας, τὰ 49 ἔχουν σώματα ἕνα κι' ἕνα, ὡς σὰς ἀνέπτυξεν ὁ Σάκκης. Ἐγγραφόμενος λοιπόν εἰς τὸν Σύλλογόν μας ἔχετε πιθανότητας 98 ο)ο νὰ λιγνέψετε, καὶ μόνον 2 ο)ο νὰ μείνετε ὅπως εἶσθε. Δεδομένου ὅμως ὅτι τὸ 1 ο)ο τὸ ἐκάλυψεν ἡδὴ ὁ κ. Λαλέλλης, δὲν μένει γιὰ σὰς παρά τὸ ἄλλο 1 ο)ο, ὡστε αἱ πιθανότητες νὰ φυράρετε ἀνεβαίνουν εἰς 99 ο)ο. Ἄλλ' ἀκόμη καὶ ἂν παραδεχτοῦμε ὅτι τὸ 1 ο)ο αὐτὸ ἤθελε καλυφθῆ τυχόν ἀπὸ σὰς, πάλιν δὲν βλέπω 'τι ἔχετε νὰ χάσετε. Ὅ,τι εἶσθε τώρα θὰ εἶσθε καὶ ὕστερα.»

Πρὸ τῆς ἐπιχειρηματολογίας ταύτης ὁ κ. Στυλιανοῦ ἐπέισθη καὶ ἐνεγράφη ἀμέσως μέλος, καταβαλὼν μάλιστα αὐθῶρ καὶ τὴν πρώτην συνδρομήν.

Στοῦ Σιλῶμ

Τὰ σκεβρωμένα νιὰτα περνοῦν τὴν ἐποχὴ τοῦ μαρτυρίου των. Ἀβγὴ ἀβγὴ στριμώχνονται στὰ αὐτοκίνητα μὲ τοὺς μοχλοσάδες τὰ λουτρικά καὶ τραβοῦν γιὰ τὰ θερμὰ μπάνια. Ἐκεῖ μέσα, γυρῶνουν σὰ μέσα σὲ «προβατικές κολυμπήθρες» τὸ ξεσκεβρωμα, τὸ ξανάνοιωμα, πίνοντας ζεστὰ νερά καὶ τὸν ἴθρο τοὺς ποῦ ρεῖ σὰν ποτάμι, μὲς τ' αὐτοκίνητο, στὴν ἐπιστροφή.

Φτωχὰ σκεβρωμένα νιὰτα. Μάταιες εἶνε ὄλες σὰς ὁ ἐλπίδες. Ὅ,τι καὶ νὰ κάνετε, μπαλώματα εἶνε. Τὸ γιαλὶ, ἄμα ραγίσει, κλάψτο.

Ἀδικία τοῦ Οὐρανοῦ

Πάει, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνοιξη στὰ χρόνια μας. Τὸ χειμῶνα τὸν διαδέχεται τὸ καλοκαίρι καὶ τοῦτο ὁ χειμῶνας. Ἡ Ἄνοιξη καὶ τὸ φθινόπωρο καταργήθηκαν. Φαίνεται πὼς ὁ Οὐρανὸς κάνει αἱματηρὲς οἰκονομίες. Γιὰ τὴν Ἄνοιξη δὲν μᾶς περάζει καὶ πολὺ. Ἀὐτὴν χρειάζοτανε γιὰ τοὺς πλατωνικῶς ἐρωτευμένους, ποῦδὲν ὑπάρχουν πιά σήμερα. Τὸ φθινόπωρο ὅμως χρειάζεται. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς θλίψης. Κι' εἶνε γεμάτος ὁ κόσμος ἀπὸ ρομαντικοὺς κι' ἀπὸ ποιητικὰς καρδιὰς ποῦ θρηνοῦν τὸ ἀγύριστο πέρασμα τῆς Ἄνοιξης.